

Andersen, O.J. & Otterlei, J.B. (2023).
Kunnskapsforvaltning? Bidrag til studier av
profesjonell yrkespraksis. I O.J. Andersen &
J.B. Otterlei (Red.), *Kunnskapsforvaltning: Bidrag
til studier av profesjonell yrkespraksis* (s. 8–19).
Fagbokforlaget.
DOI: <https://doi.org/10.55669/oa280801>

Kapittel 1

Kunnskapsforvaltning?

Bidrag til studier av profesjonell yrkespraksis

Ole Johan Andersen og Jill Beth Otterlei

Innledning

Boka er viet forvaltning av kunnskap i profesjonell yrkespraksis. Med forvaltning av kunnskap tenker vi her på hvordan kunnskap anvendes og utvikles i hverdagspraksiser som yrkesutøvere er involvert i. I tråd med filosofen Kjell S. Johannessens formulering er vi opptatt av tilegnelsen og forvaltningen av erfaringsbasert innsikt i «various sorts of work life situations» (2006, s. 234). Viktig i så måte er *handlingskompetanse og ferdigheter* som er knyttet til bestemte kontekster. Videre er de rettet mot å ta hånd om visse oppgaver og problemer og formidlet gjennom en infrastruktur av verktøy, terminologi, prosedyrer og teknologi, samt forankret i samhandlingssystem av aktører (Blackler, 1995,

s. 1038–1042). Siktemålet med bokprosjektet er nettopp å utdype hvordan kunnskap for praksis anvendes og utvikles i møte med ulike problemkontekster.

Noen forbehold er her på sin plass: Det er viktig å merke seg at vi legger til grunn et fleksibelt og dynamisk begrep om profesjon. Det betyr at begrepet ikke låses fast til yrkesgrupper som er autorisert til å ta hånd om bestemte oppgaver, og slik sett har oppnådd en eksklusiv rett til visse stillinger. Ei heller forutsettes det en langvarig akademisk utdanning. Følgelig svarer ikke vårt begrep om profesjon til hva sentrale profesjonssosiologiske bidrag legger i det (jf. Freidson, 1986; Abbott, 1988). I utformingen av boka har vi blant annet bestrebet oss på å vise hvordan fagliggjøring gjennom en vektlegging av kvalifikasjonskrav og formalisert opplæring også har vunnet innpass i aktiviteter som fortsatt har et – mer eller mindre- sterkt innslag av frivillig arbeid. To av kapitlene omhandler kunnskapsforvaltning i rollen som trenere for idrettsutøvere (se Dverseth Danielsen og Tjønndal); noe som representerer et nokså nytt praksisfelt for ekspertkunnskap. Ja, ett kapittel setter også søkelyset på hvordan frivillig beredskapsarbeid i regi av Røde Kors har blitt gjenstand for fagliggjøring (se Lund og Otterlei). Slik sett markerer bredden av praksisfelt i boka at hva som blir gjenstand for det som omtales som ekspertkunnskap, er i stadig endring, og følgelig også forholdet mellom yrkesutøvere i det som vi grovt sett betegner som den fagbaserte arbeidsdelingen (se Abbott, 1988).

Det er dessuten viktig å presisere at det er varierende i hvilken grad forfatterne har egne erfaringer fra praksisfeltet som de adresserer. Blix, Halvorsen og Karp har også denne typen erfaringsbakgrunn, mens Dverseth Danielsen og Tjønndal har erfaring som toppidrettsutøvere. Det er imidlertid kommentatorens ståsted som ligger til grunn. Det er rett og slett forskerens blikk og bestrebelser på å analysere hvordan kunnskap forvaltes, som danner grunnlaget for bidragene, og i enkelte tilfeller supplert med egne erfaringer. Gjennom observasjoner i praksis må flere av medforfatterne kunne sies å ha kommet tett inn på de yrkesfeltene som omhandles. Og som det framheves i ett kapittel, representerer også det å drive forskning en type praksis som ideelt sett kombinerer sakkunnskap med håndverksmessige ferdigheter og et kreativt blikk (se Brandser).

Det må også presiseres at vi ikke har hatt ambisjoner om å legge et enhetlig faglig-teoretisk rammeverk til grunn for de enkelte kapitlene. Tatt i betraktning bidragsyternes ulike fagbakgrunn ville en slik ambisjon være nokså urealistisk. I diskusjoner med medforfatterne har vi oppmuntret bidragsyterne til å «fri-

gjøre» seg noe fra artikkelformatet som rår grunnen i tidsskrifter. Framfor å la bestemte fagdiskurser styre skriveprosessen har vi i tråd med bokas siktemål lagt vekt på en nedenfra-og-opp-tilnærming. Det er kunnskap *for* praksis som boka er viet, uten at vi dermed avskriver betydningen av kunnskap *om* praksis (se ellers kapitlet til A. Måseide). Her er det viktig å merke seg at vi som kommentatorer ikke trenger å identifisere oss med hvordan yrkesutøvere skjøtter sin rolle. I den utstrekning yrkesutøvere bedriver en praksis som er faglig uansvarlig, ja, kanskje moralsk sett både er tvilsom og forkastelig, så er det nettopp viktig å distansere seg fra hans eller hennes ståsted (se også Hellesnes, 1984)¹. Erfaring er i seg sjøl ingen garanti for dyktighet i utføringen av en oppgave eller for at man ter seg på en måte som høver og sømmer seg.

Men hva vil vi med boka ut over det å utvide vår viten om hvordan yrkesutøvere gjør bruk av sitt repertoar av kunnskap i sin praktiske virksomhet? I dette innledende kapitlet tar vi sikte på å utdype nærmere hvorfor den praksisbaserte tilnærmingen til kunnskapsforvaltning er viktig, og på hvilke måter vårt bidrag har sin berettigelse. Slik sett kan vi si at innledningen tar sikte på å ramme inn de enkelte kapitlene, og ambisjonen har vært å vende tilbake i avslutningskapitlet til spørsmål som innledningen reiser, og som medforfatterne følger opp i sine respektive kapitler. Det dreier seg følgelig om

- å argumenter for en praksisbasert innfallsvinkel til kunnskapsforvaltning
- å begrunne vårt bidrag til studiet av kunnskap for praksis

Argumenter for en praksisbasert innfallsvinkel til kunnskapsforvaltning

Den erfaringsbaserte kunnskapens betydning

For igjen å referere til filosofen Kjell S. Johannessen, så konstaterer han at den erfaringsbaserte kunnskapen tradisjonelt har vært stemoderlig behandlet. Og da ikke bare i utbredte måter å omtale kunnskap på i det offentlige rommet,

1 Hellesnes' artikkel problematiserer filosofen Meløs' praxiologi, der aktørens ståsted og kompetanse gis en privilegert status. Hellesnes viser hvilket uføre man ender opp i når dette ståstedet absolutteres og man insisterer på at kun den som har erfart og utøvd noe, er i stand til å gi kyndige kommentarer til det som er erfart og utøvd.

men også i akademiske epistemologiske studier. Ifølge Johannessen rådde en epistemologisk arroganse lenge grunnen gjennom å gjøre den kontekstløse påstandskunnskapen til mal for kunnskap overhodet (2009). Følgelig har man ikke tatt høyde for kunnskapens mangfoldige uttrykksformer. Et sentralt skille henspiller på kunnskap om at noe er tilfelle, eller på kunnskap som beskriver og forklarer et fenomen, til forskjell fra kunnskap som *oppøver oss til å handle med det for øye å mestre visse oppgaver*. En klassisk referanse her er filosofen Ryles' artikkel fra 1940-tallet (1945), der han nettopp argumenterer mot ideen om at *viten om hvordan handle* i beste fall skulle være avledet av viten om *hva som er tilfelle*. Det å kunne utføre bestemte oppgaver på en effektiv måte, gjenkjenne og bli fortrolig med hva ulike sanseintrykk betyr, vite hva som høver og sømmer seg der og da osv., er imidlertid noe annet enn å besitte viten om hva en oppgave består i, hva sanseintrykk henspiller på, hvilke regler som gjelder: Å være en kyndig leder, en dyktig sykepleier i demensomsorgen, en sosialarbeider på et NAV-kontor, en pilot som mestrer krevende situasjoner, er ikke det samme som å vite mye om ledelse, demens, sosiallovgivning og flyfart som fenomen. Ja, det å anvende metodiske regler i forskning på en kyndig måte er også en type erfaringsbasert kunnskap, som kun demonstreres gjennom måten de iverksettes på (se Ryle, 1945–46, s. 11).

Mye av denne kunnskapen er *taus*. Og da i den forstand at den er implisitt og underforstått, men også i kraft av at den ikke lar seg verbalisere på en fullgod måte. Johannessen gjør ellers et poeng av at Ryles distinksjon blir for enkel, og at den tause komponenten i profesjonell kunnskap har en videre betydning enn det å være i stand til å utføre visse oppgaver på en effektiv og dekkende måte (se 2006, s. 236 og 237). Det å kunne gjenkjenne mønstre og opparbeide en fortrolighet med hva slags fenomener man står overfor, bedømme hva etterlatte spor tyder på, hvilke underliggende sykdommer visse symptomer kan være et uttrykk for, henspiller også på en erfaringsbasert kunnskap, som det er problematisk å gi en fullgod språklig redegjørelse for.

Samtidig hefter det ikke noe mystisk ved den. Filosofen McGuirk (2021, s. 61–73) har et godt poeng når han med referanse til Polanyi insisterer på at taus kunnskap ikke er et alternativ til eksplisitt kunnskap, og slik sett stiller seg avvisende i tråd med den pragmatiske tradisjonen til å skulle konstruere uoverskridelige skiller mellom for eksempel kunnskapsfenomener som i praksis henger sammen. Gjennom gjentatt øving eller drilling på treningsfeltet og i flysimulatorer, i tilegnelsen av erfaringer som sykepleier i demensomsorgen,

som sosialarbeider i møte med klienter eller gjennom observasjoner i mikroskopet på laboratoriet forankres den tause kunnskapen kroppslig: Vi vet hvilke bevegelser som fordres for å mestre aktiviteter, vi gjenkjenner forskjeller mellom celler i laboratoriet, gjerne subtile sådanne i form av form og farge (Barley, 1996, s. 425), vi lærer hvilke grep som må utføres i flysimulatoren for å håndtere kritiske situasjoner, og vi driller inn visse bevegelsesmønstre sammen med medspillere på treningsfeltet. Den tause kunnskapen er synlig i måten handlinger utføres på (se McGuirk, 2021, s. 68), og dermed er den også korrigierbar.

Etter hvert har man utvilsomt, så vel i filosofiske epistemologiske studier som i samfunnsvitenskapelig empirisk forskning, viet større oppmerksomhet om kunnskap for praksis. Et viktig bakteppe for boka er tilgjengelige studier av kunnskapsforvaltning i praksis. Flere referanser fra ulike praksisfelt er verdt å nevne: For det første Schöns studie av hvordan fagligteoretiske innsikter, erfaringsbasert kunnskap, praktiske ferdigheter og blick for situasjoner, samt ulike virkemidler i form av språkets mange uttrykk, tegninger og materielt utstyr, er nøstet sammen i bestrebelsler på å mestre problemer i møte med oppdragsgivere, brukere eller klienter (1983). Derigjennom får Schön fram hvordan en variert miks av kunnskapselementer danner holdepunkter for mestring av problemer som man forventes å ta hånd om og løse i sin yrkespraksis (se også Blackler, 1995). For det andre Måseides analyse av medisinsk/klinisk problemmestring (2006), og spesielt hans påpeking av at hvor viktig biomedisinske fakta enn måtte være, så fordrer beslutninger om hva som skal gjøres, skjønsmessige avveininger. Ikke minst gjelder det situasjoner der kognitiv uvisshet rår i tolkningen av prøveresultat, og dermed om medisinske intervensjoner har påviselige effekter. For det tredje Smedslunds arbeider (se blant annet 2009), som vel går et skritt videre og framhever at eksperimentelt frambrakte innsikter er til liten hjelp for den psykologiske praktikerens. For skal eksperimenter frambringe resultatsikker kunnskap og kunne foreskrive hva som er egnede tiltak, så må man være i stand til å eliminere betydningen av «hidden unknown variables» (Smedslund, 2009, s. 790). Den psykologiske praktikerens er henvisning til å basere seg på og dra veksler på sin fortrolighet og erfaring med hva det vil si å være menneske og å inngå i et felles menings-system av språk og kultur. Det samme, og for det fjerde, gjelder Pfeffer og Suttons (2006) motforestillinger til hva såkalte harde fakta kan bidra med i utøvelse av ledelse. Man kommer vel så langt med sunn fornuft for å håndtere problemer ledere møter i sin hverdag. I alle fall må man ikke la seg forføre av

konsepter som har vind i seilene, og som viser seg å ikke være noe annet enn «half-truths» og sågar «nonsens».

Det praktiske skjønnet

Sjøl om den praktiske kunnskapen ofte er forankret i vaner, stilltiende forforståelser eller i kroppsliggjorte ferdigheter, utelukkes ikke refleksjon omkring aktiviseringen. Også kunnskap for praksis kan involvere refleksive prosesser, i den forstand at kunnskapsforvalteren – når tvil oppstår, er henvist til ikke bare å spørre seg sjøl, men også til å begrunne overfor andre samhandlingsparter hva som gjør at han eller hun for eksempel gjenkjenner *noe* som *noe* (Schön, 1983, s. 50). Illustrerende her er det når Barley i sin observasjon av laboratorieteknikere avdekker hva han betegner som en semiotisk innsikt. Laboratorieteknikerne hadde utviklet et blikk for subtile forskjeller av celler basert på kriterier knyttet til farge, form etc. (1996, s. 425). I så måte kommer man ikke utenom å måtte utøve et praktisk skjønn. Det gjelder spesielt i situasjoner der kunnskapsforvalteren er henvist til å famle seg fram og prøve ut ulike forslag til løsning. Ja, kanskje møter han eller hun uforutsette problemer, overraskelser eller dilemmaer som fordrer refleksjon over tilvante og fortrolige måter å identifisere og løse problemer på (se blant annet Lindseth, 2021). Praktikerer blir med andre ord satt på prøve så vel kognitivt som normativt, og han eller hun kan da ikke lenger søke ly i det som er tilegnet av fakta, regler, prosedyrer og normative standarder, men må ta steget ut i «the swampy lowland where situations are confusing «messes» incapables of technical solution» (Schön, 1983, s. 42).

Heller ikke for klassiske profesjoner med en sterk faglig/vitenskapelig forankring og legitimering som juss og medisin er den fagbaserte kjernen i stand til å garantere en konsistent praksis, enten det nå gjelder prinsippet om likebehandling (jf. juss) eller standarder for reproduserbarhet hva diagnose og terapi angår (jf. medisin)². Det lar seg rett og slett ikke gjøre å eliminere be-

2 Ifølge Abbott bidrar det akademiske sjiktet innenfor de klassiske profesjonene til å gi praktikerne anerkjennelse som profesjon, og i enkelte tilfeller jurisdiksjon over visse oppgaver, og da ved å markere at yrkesutøverne driver sin virksomhet i henhold til kunnskaper som pretenderer å være resultatsikre (1988, s. 55).

tydningen av skjønnsutøvelse i mestringen av hverdagens mangfoldige tilfeller (Grimen & Molander, 2008, s. 188–189; se også Freidson, 1986, s. 216, 217).

Vårt bidrag til studiet av kunnskap for praksis

Sjøl om den bærende vinklingen på kunnskapsforvaltning i boka ikke pretenderer å bryte helt ny mark, og slik sett henter inspirasjon fra forskning som allerede er tilgjengelig, vil vi likevel insistere på at den har sin misjon i kraft av å utvikle nye greiner på en hovedstamme. Det er spesielt to forhold som vi har i tankene her. Først og fremst har vi lagt vekt på å inkludere ulike praksisfelt under en felles tematisk paraply. Derigjennom åpnes blikket for variasjoner i måten kunnskap aktiveres på i praktisk problemmestring, fra de utpregede profesjonaliserte til de mindre profesjonaliserte virksomhetsfeltene. I noen av de feltene som omhandles, er utøverne i stand til å dra veksler på en opparbeidet kjerne av fagspesifikke innsikter og systematiserte erfaringer (nedfelt i prosedyrer). På andre områder er bestrebelsene på å utvikle en spesifikk kunnskapsbase av nyere dato, og i noen tilfeller er rett og slett identiteten som kunnskapsforvalter uklar. Men felles for alle er likevel betydningen av å kunne utøve et klokt skjønn i håndteringen av hverdagspraksisens mangfoldige situasjoner.

Det andre forholdet er at vi også tar hensyn til den varierte institusjonelle og organisatoriske konteksten omkring de praksisfeltene som tematiseres. Det er for eksempel ikke sykepleie (jf. Gjernes og Måseide), sosialt arbeid (jf. Øvreid) eller trenervirksomhet (jf. Dverseth Danielsen) som sådan som diskuteres, men i relasjon til den konteksten som demensomsorg, NAV og fotball representerer som operative systemer. Konteksten for journalisters varierte virksomhet er ikke mindre til stede i kapitlet til Blix. Det ekstraordinære situasjonsforløpet og det tunnelsynet som slike omstendigheter lett avføder hos piloter, viser nettopp hvordan institusjonaliserte prosedyrer for best praksis kan utfordres (jf. Andersens bidrag). Dette er noen illustrasjoner på hvordan kunnskapsforvaltning er bakt inn i et operativt system eller kjeder av aktiviteter knyttet til organisasjoners kjernevirksomhet (se Selznick, 1992,

s. 234–236)³. Rett nok er det variasjoner bidragene imellom med hensyn til bredden i den kontekstuelle innrammingen: For eksempel setter Tjønndal og Karp søkelyset på henholdsvis trenere og ledere som sådan, samtidig som de tar høyde for hvor viktig det er å studere måten kunnskap forvaltes på i lys av praksisfelleskapets problemer og utfordringer.

Kapittelinndeling

Noen prinsipielle epistemologiske betraktninger

Ved siden av redaktørens innledningskapittel har vi for det første lagt inn en beretning av en yrkesutøver med lang erfaring fra ulike posisjoner innen sitt yrkesfelt. Det gjelder et bidrag av tidligere sjefsredaktør i Adresseavisen, Arne Blix. Kapitlet har i likhet med innlednings- og avslutningskapitlet ikke vært gjenstand for en fagfellebedømming. Vi har imidlertid i samråd med forlagsredaktør Balder Holm kommet fram til at et bidrag som primært drar veksler på selvopplevde erfaringer, har sin berettigelse i en antologi om kunnskap for praksis. Spesielt er det viktig å merke seg hans refleksjoner omkring læring i avisredaksjonen. For det andre inngår det i denne delen to grunnleggende fagteoretiske kapitler. Det gjelder Atle Måseides kapittel om problemer omkring forholdet mellom teori og praksis. Måseide argumenterer med eksempler fra pedagogisk veiledning for betydningen av saksrelevant innsikt og problematiserer hva pedagogisk teori kan bistå yrkesutøvere med i deres praktiske virksomhet i klasserommet. Terje Halvorsens kapittel har også en utpreget prinsipiell vinkling gjennom sitt søkelys på debatten omkring evidensbasering. Halvorsen argumenterer for at debatten etter hvert har blitt mer nyansert, og at den har bidratt til en oppmyking av det tradisjonelle og eksperimentelt baserte begrep om hva som gjelder som evident kunnskap.

3 Det er det operative systemet som ifølge Selznick er fokus for institusjonsbygging. Det er formelt regulert gjennom mål, regler som definerer hva kjernevirksomheten dreier seg om, hvordan den skal bedrives og hvem som har myndighet over hva og hvem. Men vel så viktig er det uformelle i form av praksiser, transaksjoner og samhandlingsrelasjoner som utvikler seg innenfor den formelle rammen, og gjør organisasjoner til levende organismer.

Videre har vi lagt vekt på å posisjonere de øvrige bidragene i forhold til ulike problemkontekster og hvordan ulike typer av kunnskap og ferdigheter anvendes og utvikles i praktisk problemløsning. Det må presiseres at bidragene er mer mangfoldige enn denne inndelingen antyder, og kan inkludere elementer som også er relevante for andre enn den tilordnete problemkonteksten.

Når det uforutsigbare rår?

Vi starter med praksisfelt der kunnskapsforvalterne er henvist til å mestre situasjoner som har et uforutsigbart og ekstraordinært forløp. Det uforutsigbare kan være et permanent trekk eller kun midlertidig sette sitt preg på begivenhetenes gang. De tre første bidragene gjelder felt som ikke er profesjonalisert i tradisjonell forstand, men likevel gjenstand for fagliggjøring. Mens Line Dverseth Danielsen setter søkelyset på fotballtreneres coaching, går Tjønndal bredere til verks og med et søkelys på hvordan trenere tar i bruk nye teknologier i sine bestrebelser på å mestre uvisshet. Anne Kamilla Lund og Jill-Beth Otterlei belyser i sitt kapittel hvordan det uforutsigbare og ekstraordinære ved det å drive beredskapsarbeid i frivillig regi (jf. Røde Kors) representerer en kunnskapsmessig utfordring. Ole Johan Andersen avslutter denne bolken med å belyse hvordan og hvorfor sjøl profesjonelle og kyndige yrkesutøvere kan begå feil i håndteringen av ekstraordinære situasjoner.

Når hverdagens problemer og dilemmaer må mestres?

Uvisshet og dilemmaer hefter også ved kunnskapsforvaltning i hverdagen og innenfor formaliserte og rutiniserte kontekster. Kapitlet til Trude Gjernes og Per Måseide er viet kunnskapsgrunnlaget for yrkespraksis i demensomsorgen og hvordan yrkesutøverne drar veksler på det når de skal bidra til å vedlikeholde restferdigheter hos demente, men også veilede de demente uten å rokke ved deres verdighet. Håndtering av kryssende hensyn er ikke minst viktig når man som Tom Karp avslutter denne bolken med å sette søkelyset på ledelse som en type praksis.

Når faglig standardisering møter praksis?

I ei bok om kunnskapsforvaltning i praksis er det naturlig å vie oppmerksomhet til former for standardisering som preger flere felter av tjenesteyting i offentlig regi. Gry Brandser setter søkelyset på hvordan bestrebelser på å formalisere og standardisere doktorgradsløp utfordrer tradisjonelle verdier om forskning som en sjølstendig og kreativ virksomhet. Bjarne Øvrelid derimot vender blikket lenger ned i utdanningspyramiden og stiller spørsmålet om en akademisk standardisering av sosialarbeiderutdanningen er en farbar vei, og da med tanke på ikke bare å håndtere, men også reflektere over hverdagspraksisen som NAV-medarbeider.

Sammenfatning

I denne delen tar redaktørene sikte på å trekke ut en analytisk merverdi av de enkelte bidragene om kunnskap for praksis.

Referanser

- Abbott, A. (1988). *The System of Profession. An Essay on the Division of Expert Labor*. Chicago, London: The University of Chicago Press.
- Barley, S.R. (1996). Technicians in the Workplace: Ethnographic Evidence for Bringing Work into Organizational Studies. *Administrative Science Quarterly*, 41(3): 404–441.
- Blackler, F. (1995). Knowledge, Knowledge Work and Organizations: An Overview and Interpretation. *Organization Studies*, 16(6): 1021–1046.
- Freidson, E. (1986). *Professional Powers. A Study of the Institutionalization of Formal knowledge*. Chicago, London: The University of Chicago Press.
- Grimen, H. (2008). Profesjon og kunnskap. I A. Molander & L.I. Terum (red.). *Profesjonsstudier*. Oslo: Universitetsforlaget.
- Grimen, H. & A. Molander (2008). Profesjon og skjønn. I A. Molander & L.I. Terum (red.). *Profesjonsstudier*. Oslo: Universitetsforlaget.
- Hellesnes, J. (1984). Vitskapsteori eller fiks idé? *Norsk filosofisk tidsskrift*, 19: 1–7.
- Johannessen, K.S. (2006). Knowledge and Reflective Practice. I B. Göransson, M. Hammarén & R. Ennals *Dialogue, Skill and Tacit Knowledge*. The Atrium, Southern Gate, Chichester, West Sussex PO19 8Sq, England: John Wiley & Sons, Ltd.
- Johannessen, K.S. (2009). Praktisk kunnskap og epistemologiens arroganse. I A. Måseide & G. Skirbekk (red.). *Filosofi i vår tid. Festskrift til Jon Hellesnes*. Oslo: Det norske samlaget.
- Lindseth, A. (2021). Diskrepanserfaring og svarevne. I K.S. Fuglseth & C. Torbjørnsen Halås (red.). *Innføring i praktisk kunnskap*, Oslo: Universitetsforlaget.
- McGuirk, J. (2021). Taus kunnskap. I K.S. Fuglseth & C. Torbjørnsen Halås (red.). *Innføring i praktisk kunnskap*. Oslo: Universitetsforlaget.
- Måseide, P. (2006). The deep play of medicine: Discursive and collaborative processing of evidence in medical problem solving. *Communication & Medicine*, 3(1): 43–54.
- Pfeffer, J. & R.I. Sutton (2006). Management Half-Truths and Nonsense: How to practice evidence-based management. *California Management Review*, 18(3).
- Ryle, G. (1945–1946). Knowing How and Knowing That. *Proceeding of Aristotelian Society*, 46: 1–16.
- Schön, D.A. (1983). *The Reflective Practitioner. How Professionals think in action*. New York: Basic Books, Inc.
- Selznick, P. (1992). *The Moral Commonwealth. Social Theory and the Promise of Community*. Berkeley, Los Angeles, Oxford: University of California Press.
- Smedslund, J. (2009). The Mismatch between Current Research Methods and the Nature of Psychological Phenomena. *Theory & Psychology*, 19(6): 778–794.